

У това мѣстеніе на звѣзды-ты има голѣмѣ науки за чловѣка: животъ има тамъ дѣ-то ся ради и работи, а дѣ-то ся не работи, тамъ е смръть и погыбель. И чловѣкъ трѣбува да работи и да ся труди и доклѣ е живъ все да е прѣгавъ; защо-то да ся лени чловѣкъ и да ся излѣжава по грѣбъ, то си е жива смръть.

Кога-то небесны-ты тѣла сѣ не еднаквы, едны пò-голѣмы, другы пò-малкы, то ся разбира, че тыя трѣбува и въ не еднакво врѣмя да ся врьтять и обыкають. Малка топка, кога ся заврьли, лѣти пò-брѣзо отъ колко-то пò-голѣма-та и пò-тяжка-та. Така става и по небе-то: едны звѣзды лѣтять пò-брѣзо, а другы пò-полегка, пò-нехриво; едны врьвять та обыкають по голѣмы колела, а другы по малкы: дручояче тыи быхѣ ся срушкали.

Звѣзды-ты казахмы, че сѣ валчесты, нѣ трѣбува да знаете, че и валчевина-та быва двойка. Отдалечь кога глядамы дрьво угрязнѣло съ яблѣкы, намъ ся чины, че всиѣкы яблѣкы сѣ валчесты, а то не е така: между тѣхъ има много и сплюснѣты, и длѣгнесты, и свиты. Посрѣщнѣте еднѣ яблѣкѣ съ едно куршумче и щете видите, какъ яблѣка-та не е докрай валчеста, а отгорѣ и отдолѣ е мажко сплюснѣ-та. Таковыя сѣщо сѣ и тыя небесны яблѣкы: едны отъ тѣхъ сѣ пò-сплюснѣты, другы пò-валчесты а другы по-длѣгнесты. А отъ толкова надалечь нѣ не можемъ да ги сапикасамы, че не сѣ еднолики. Години и вѣкове трѣбувало чловѣкъ да умува, да мадрува и да прѣсмѣта, доклѣ да ся разбере какво и що сѣ тыя небесны тѣла и кое какъ врьви и ся мѣсти. Хыляды хора работали и си блѣскали главѣ доклѣ, съ Божѣ помощъ, проумѣли всиѣко това. А и съ